

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Assertiones Philosophicæ Fusius Deductæ Philosophiæ
Peripateticæ communioris Epitomen exhibentes**

Leuren, Peter

Coloniae Agrippinae, 1681

xxvii [i.e. iv]. Impossibile seu ens rationis suo modo datur in intellectu.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71607)

secundò , nihil dari actu , aut datum fuisse ab æterno , per quod Petrus nondum productus, nunc seu actu est possibilis ; per hoc enim actu est , & ab æterno fuit possibilis, quòd nunc, & pro quovis æternitatis instante terminare potuerit hanc propositionem. *Si Petrus existeret , non includeret contradictoria : & non per possibilitatem aliquam, quæ sit , fueritquæ semper ens actuale : unde etiam diversissima sunt : Petrus est actu possibilis per aliquid , quod est physicum : & Petrus est possibilis per aliquid , quod physice est :*

IV. Possibili opponitur impossibile, quod licet existere nequeat à parte rei , datur tamen & existit suo modo per intellectum dantem illi , cognoscendo illud , existentiam objectivam ; unde & ens rationis dicitur. In hac enim propositione : *homo est equus* : ita falsa, ut non possit esse vera, pro objecto habetur & cognoscitur homoequus, seu identitas inter hominem & equum, & non homo verus & equus verus, ideo constituentes propositionem falsam, quia difformiter cognoscuntur ; est enim hæc identitas impossibilis illud , quod affirmatur,

tur, adeoque tenet se ex parte objecti, & non est tantum identitas quaedam extrinseca, tenens se ex parte cognitionis, seu ipsa cognitio, identificans extrinsecè hominem cum equo, sed est illud, quod huic cognitioni velut objectum correspondet & objicitur, non minus, quam in propositione vera necessaria identitas subjecti & prædicati non est ipsa cognitio, sed illud, quod objicitur cognitioni. Quod confirmatur: propositio hæc: *identitas inter hominem & equum est impossibilis*: est vera, ergo identitas, quæ hîc objicitur, est impossibilis, adeoque non est extrinseca, seu ipsa cognitio; hæc enim impossibilis non est. Quinimò dum Adversarii negant ens impossibile cognosci, cognoscunt illud, alias nescirent, quid negarent. Atque horum ratio est, quòd objectum adæquatum intellectus seu intelligibile dividatur in id, quod est, & quod non est; in id, quod potest esse, & in id, quod non potest esse; potentia autem debet illud posse attingere, in quod ejus objectum adæquatum dividitur. Quinimò ipse intellectus hoc objectum suum adæquatum dividit, describit singula, & ab

ab invicem distinguit, adeoque illa omnia potest attingere. Neque opponas primo, sicut dum intellectus concipit incognoscibile, non concipit ullum objectum, de quo verificetur, quod sit incognoscibile (alioquin incognoscibile cognosceret, quod in terminis repugnat) sed concipit cognoscibile modo cognoscendi indebito, quod applicat ei negationem, dicens: *non cognoscibile*: sic quoque, dum concipit impossibile, non concipit objectum, quod verè sit impossibile, sed concipit possibile, applicans ei negationem, ac dicens: *non possibile*. Nam inter incognoscibile & impossibile in hoc genere hæc est disparitas, quod intellectus ideò non cognoscat incognoscibile, sive quod ideò cognoscendo incognoscibile, non concipiat ullum objectum, de quo hoc verificetur, quia objectum adæquatum intellectus seu intelligibile dividi nequit in cognoscibile & in non cognoscibile, sicut objectum Visus seu visibile dividi nequit in visibile & in invisibile; è contra intelligibile dividi possit in illud, quod esse potest, & in illud, quod esse nequit seu impossibile, adeoque dum illud cognoscit, cognoscit obje-

objectum, de quo hoc verificetur. Nequè
secundò: qui concipit seu affirmat impossi-
bile, sive tale quid, quod, si existeret, involve-
ret contradictoria, nempe foret & non foret,
ille dicit duo sese falsificantia, adeoque non
dicit verum, qui dicit dato Hircocervo;
hircum fore hircum, & non fore hircum,
adeoque non cognoscit verè impossibile.
Nam talis dicit quidem duo sese absolute
falsificantia, non tamen falsificantia sese ex
supposito, quòd talia duo contradictoria
dantur in re simul, uti darentur in impossi-
bili, si existeret, adeoq; qui ex hac supposito-
ne dicit: si daretur Hircocervus, idem esset,
& non esset hircus; non cōtradicit sibi. Cu-
jus ratio est, quòd in eo casu *non esse* non falsi-
ficaret *esse*, non magis, quàm si Petrus simul
esset & non esset, *non esse* falsificaret *esse*. Ne-
què tertio: illa identitas concepta hircum &
cervum inter nihil superaddit hirco & cervo
(identitas enim duorum nihil ponit præter
duo identificata) adeoque nihil aliud conci-
pitur, quàm hircus & cervus. Nam nihil
quidem superaddit hirco & cervo simul
sumptis, sed hirco superaddit cervum, & vice
versa; adeoque facit, ut hircus sit hircus &

modo

3

non

non sit hircus, five facit, ut hircus, qui est unum indivisum in se, & à se, sit simul divisus à se, five sit simul aliud à se, nempe cervus. Neq; quartò: non dantur species impossibiles: nam dantur species ejus, non quidem propriæ, sed alienæ; sicut enim per species entis possumus concipere oppositam illi negationem seu non ens, & sicut per visibilia creaturarum cognoscimus invisibilia Dei, sic per species entis possibilis cognoscimus ei contradictoriè oppositum, nempe impossibile.

V. Sensus externus, utpote sistens in externis accidentibus, & non penetrans rerum essentias & identitates, nequè habens objecta alia, quàm quæ ei sunt à parte rei præsentia, quiquè non aliter, quàm negativè cognoscit negationes, id est, qui nō videndo lumen, dicitur videre tenebras, non videndo aliquem, dicitur videre neminem, non potest esse entis rationis causa, intellige, intentionalis, seu cognoscendo ens impossibile dans illi existentiam objectivam. Nequè sensus internus, utpote qui solùm potest figuras externas combinare, quæ combinatio possibilis est. Unde avis viros illos fictos, exstantes in hortis ad
aves